

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 112.722 van 20 november 2002  
in de zaak A.87.720/XIV-10.380.**

In zake :       XXX,  
                  wonende te 4020 LUIK,

tegen :

1.   de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX geboren op 20 maart 1958 en van beweerde Azerische nationaliteit, op 5 november 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 89.067 van 20 juli 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 26 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 september 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. CASTELYN die, loco Advocaat D. RAMBOER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 10 maart 1999 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 25 mei 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 oktober 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 19 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Michielsens loco Mr. Spincemaille.

Betrokkene, die beweert van Azerische nationaliteit en Armeense origine te zijn, verklaart in haar land problemen te hebben gekend omwille van haar origine. Op 20 augustus 1989 zou Banansk (Azerbeidjan), waar betrokkene zou gewoond hebben, door Azeri's aangevallen zijn, waarbij betrokkene verkracht en mishandeld en haar ouders gedood zouden zijn. Hierna zou betrokkene bij de schoonmoeder van haar broer gaan wonen zijn. Tot 1999 zouden noch betrokkene, noch haar broer (T. S., O.V. 4.816.397) of schoonzus (P. M., O.V. 4.816.397) problemen gekend hebben. Vanaf de arrestatie van de Koerdische leider Öcalan, in Turkije in 1999, zou de 'chef' van het dorp schapen bij hun zijn komen halen zonder deze te betalen. Op 23 februari 1999 zouden de broer en de zoon van betrokkene schoonzus in een naburig dorp met Azeri's zijn gaan voetballen. Tijdens een ruzie zou de zoon in het Armeens gevlucht hebben waarna beiden vermoord zouden zijn. Hierop zou betrokkene broer bij de 'chef' van hun dorp zijn beklag zijn gaan doen, maar hij zou hier uitgelachen zijn en aangespoord zijn Azerbeidjan te verlaten. Hierop zouden betrokkene, haar broer en schoonzus met hun dochter naar de bossen gevlucht zijn. 's Avonds zou betrokkene broer naar het dorp teruggekeerd zijn waar hij zou

gezien hebben dat de stallen in brand stonden. Dezelfde nacht nog zou hun buurman hen naar Georgië gebracht hebben, dat ze op 4 maart 1999 verlieten om op 10 maart 1999 in België aan te komen, waar ze dezelfde dag asiel aanvroegen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat betrokkene uit Banansk komt. Er kan immers een grote tegenstrijdigheid tussen betrokkenes verklaring op het Commissariaat-generaal en deze van haar schoonzus op het Commissariaat-generaal vastgesteld worden. Zo verklaart betrokkene dat er geen rivier door Banansk loopt, terwijl haar schoonzus zegt dat er een grote rivier is en er inderdaad een rivier door Banansk stroomt. Daarenboven is het ongeloofwaardig dat betrokkene, ondanks haar hele leven in Azerbeidjan te hebben gewoond, totaal geen kennis heeft van de Azerische taal. Dit temeer omdat ze (de) afgelopen negen jaar toch onder de Azeri's zou hebben geleefd en dat ze er alle belang bij had deze taal te kennen.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, haar broer en schoonzus op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent hun problemen in Azerbeidjan. Betrokkene verklaart dat ze na 1989, tot 1999, geen problemen kenden en pas naar aanleiding van de arrestatie van Öcalan de problemen voor de Koerden begonnen, terwijl haar broer en schoonzus verklaren dat ze vanaf 1989 problemen kenden met de 'chef' van het dorp. Bovendien valt het feit dat de broer en zoon van betrokkenes schoonzus met Azeri gaan voetballen niet te rijmen met hetgeen betrokkene eerder tijdens het interview verklaart, vermits gaan voetballen met Azeri niet getuigt van een onopvallend en verborgen leven uit angst dat men hun Armeense origine zou ontdekken. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat de autoriteiten van het dorp gedurende negen jaar niet zouden hebben geweten dat betrokkene van Armeense origine is. Betrokkene zou immers gewoon in haar geboortedorp zijn blijven wonen, hetgeen betekent dat ze alle identiteitsdocumenten op de gemeente zou hebben gekregen en dat de andere Yezidi-families op de hoogte zouden zijn geweest van hun origine.

Daarnaast kan er gesteld worden dat de manier waarop betrokkene net haar geboorteakte heeft kunnen behouden en haar paspoort is verloren, weinig geloofwaardig is. Bovendien kan betrokkene zelf ook niet uitleggen waarom haar geboorteakte in de handtas van haar schoonzus zat.

Tenslotte dient er in verband met hun reis naar België nog een tegenstrijdigheid tussen de verklaring van betrokkene, op het Commissariaat-generaal, en deze van haar schoonzus, op het Commissariaat-generaal, vastgesteld te worden. Betrokkene verklaart dat er niemand tijdens de reis de vrachtwagen verliet, terwijl haar schoonzus verklaart dat zijzelf éénmaal en haar man meerdere malen de vrachtwagen verliet.

Gezien de vele, hierboven vermelde, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden is het niet meer mogelijk om aan betrokkenes asielrelaas nog enig geloof te hechten. Wat betrokkenes geboorteakte betreft, kan gesteld worden dat deze niet van die aard is om bovenstaande vaststelling in een ander daglicht te plaatsen.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat er in het kader van de asielaanvraag van haar broer, T. S., en diens vrouw eveneens door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing werd genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat wat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid, neerkomt op een verzoek tot buitenzaakstelling; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij vervolgens aanvoert dat het verzoekschrift tot nietigverklaring geen uiteenzetting van een middel bevat, zodat de ingestelde vordering onontvankelijk is; dat uit de analyse van het door verzoekster aangevoerd middel blijkt dat dit middel voldoende duidelijk is, zodat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

2. Over de grond van de zaak.

2.1. Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoekster dit middel uitwerkt in zes onderdelen, waarvan de vijf eerste hierna worden beantwoord; dat het zesde onderdeel niet terzake dienend is en niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2.1. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een summier asielrelaas heeft ontwikkeld, dat gekenmerkt wordt door belangrijke tegenstrijdigheden en anomalieën die verzoekster tracht te weerleggen in huidige procedure; dat uit het relaas van verzoekster blijkt dat zij er niet in slaagt om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst, waarover onduidelijkheid bestaat, vervolgd werd om één van de redenen vervat in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève; dat verzoekster er niet slaagt aan te tonen dat zij effectief heeft gewoond in Azerbeidjan, met name in Banansk, omdat zij de geografische kenmerken van Banansk en de taal van de streek, met name het Azeri niet kent; dat dit haar relaas van de incidenten op 20 augustus 1989 te Banansk ongeloofwaardig maakt, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen;

Overwegende dat de rechtstreekse aanleiding voor de vlucht van verzoekster een zeer onwaarschijnlijke gebeurtenis betreft die in de bestreden beslissing als volgt wordt weergegeven: “Op 23 februari 1999 zouden de broer en de zoon van betrokkene schoonzus in een naburig dorp met Azeri’s zijn gaan voetballen. Tijdens een ruzie zou de zoon in het Armeens gevloekt hebben waarna beiden vermoord zouden zijn.”;

Overwegende dat de gepleegde moorden in wanverhouding staan tot het

voetbalincident, dat waarschijnlijk aan de oorsprong ligt van de “ruzie”; dat verzoekster geen uitleg geeft over deze moorden en zeer vaag en algemeen blijft, hoewel het om zeer ernstige feiten gaat die de kern uitmaken van haar asielrelaas;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing onderbouwt door te wijzen op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoekster; dat hij er vooreerst op wijst dat verzoekster niet weet dat er een rivier loopt door Banansk; dat hij vervolgens overweegt dat, hoewel verzoekster verklaart haar hele leven te hebben gewoond in Azerbeidjan, zij de Azerische taal helemaal niet kent; dat wat voorafgaat een antwoord vormt op het eerste onderdeel van het enig middel, dat ongegrond is;

2.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal vaststelt dat verzoekster, haar broer en haar schoonzus op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende hun problemen in Azerbeidjan; dat verzoekster in dit verband verklaart dat zij na 1989 en tot 1999 geen problemen kenden en pas naar aanleiding van de arrestatie van Öcalan de problemen voor de Koerden begonnen, terwijl haar broer en schoonzus verklaren dat zij vanaf 1989 problemen hebben gehad met de “chef” van het dorp; dat dit het tweede onderdeel van het enig middel beantwoordt, dat ongegrond is;

2.2.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal op goede gronden overweegt dat het feit dat de broer en de zoon van verzoeksters schoonzus met Azeri’s gaan voetballen, niet te rijmen valt met wat verzoekster eerder tijdens het interview verklaart, vermits gaan voetballen met Azeri’s niet getuigt van een onopvallend en verborgen leven uit angst dat men hun Armeense origine zou ontdekken; dat dit het derde onderdeel van het enig middel beantwoordt, dat ongegrond is;

2.2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal terecht opmerkt dat het eigenaardig is dat de autoriteiten van het dorp gedurende negen jaar niet zouden hebben geweten dat verzoekster van Armeense origine is; dat verzoekster, aldus de bestreden beslissing, in haar dorp zou zijn blijven wonen, wat normaliter betekent dat zij op de gemeente alle identiteitsdocumenten zou hebben gekregen, en dat de andere Yezidi-families op de hoogte zouden zijn geweest van haar origine; dat dit het vierde onderdeel van het enig middel beantwoordt, dat ongegrond is;

2.2.5. Overwegende dat de tegenstrijdigheid tussen de verklaring van verzoekster en die van haar schoonzus in verband met de reis naar België een detail betreft, dat buiten beschouwing wordt gelaten en dat het vijfde onderdeel van het enig middel vormt, dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, omdat deze tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op een asielmotief van verzoekster;

2.2.6. Overwegende dat verzoekster in het zesde onderdeel ingaat op de lichamelijke nawerking van de feiten die dateren van 1989, waarbij verzoekster van de trappen zou zijn gegooid door Azeri's, voor dood zou zijn achtergelaten en zou zijn verkracht; dat van deze feiten geen begin van bewijs voorligt en de heupoperatie die verzoekster in België onderging een heel andere oorzaak kan hebben dan die opgegeven door verzoekster en die zij in causaal verband brengt met voornoemde feiten; dat dit onderdeel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.3. Overwegende tenslotte dat de bestreden beslissing die omstandig werd gemotiveerd, bijkomend steun vindt in de volgende overwegingen:

-verzoekster kan niet verklaren waarom zij wel haar geboorteakte heeft kunnen bewaren maar niet haar paspoort;

-in het kader van de asielaanvragen van haar broer, S. T., en zijn echtgenote werden door de Commissaris-generaal eveneens bevestigende beslissingen genomen;

2.4. Overwegende dat het enig middel ongegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door :

de H. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**